Kriimsilma issandal wõeti kingad essimese jalgadest keddre luni mahha, emmandale nisammoti taggumise jalgadest. Möllemad waesed kautasid jalgade küllest nahha küündega, lammasid sures wallus wingerdades Messikäppa körwas maas, ja ootsid surma; agga Reinowadder olli kingad ja pauna wõtnud, astus nende jure ja ütles pilkades Kriimsilma emmandale: „Kulla, pai eideke! näete mis kennast teie ued kingad minno jallas istuwad, otsego olleks mulle tehtud; ma lodan kaua neid piddada! Mõnda waewa näggite kül mind ukka sates, minna näggin nisammoti teie pärrast waewa, agga wata õnne: minno tõwaew akkas parremine sigginema. Teie rõemustasite enne sedva, nüüd on rõemustamine minno käes! se on Mailma wiis. Teeb käies tahhan iggapäw teie peale mõttelda ja meeles piddada, et teie mulle mahhega kaks pari tubli kingi, ja Messikäp hä pauna andis." Kriimsilma emmand ütles wallosast ohkades: Meie patto nuhtluseks lasseb Jummal teie kurjad tööd siggineda, agga ükskord saab ka teie mõet kuhjaga täis. Messikäp ja Kriimsilm issand ei lausund sõnna; Reinowadder piddas mõttes nõu, mis pussi Hintsile piddi teggema, kes ükst sekord teotamata olli jänud.

Teisel ommikul wõidis Reinowadder ülge raswaga kingi, enne kui jalga panni, wõttis pauna selga, keppi kätte ja tõttas siis kunninga jure jummalaga jätma. Terretades ütles temma: „Teie allam sullane on praego minnikul; kutsuge omma pappi ja sundige tedda mind õnnistama, et minno wäljaminnik ning sisetullik õnnistatud ollekssid." Oinas Kohhekel olli kunninga koas pappi ammetil, tedda laskis kunningas silmapilgul senna kutsuda ja ütles: „Luggege mõnni kenna palwe Reinowadderi issandale ja õnnistage tedda teele, temma lähheb kaugele rändama, ja tulleb kui pühha mees ükskord taggasi." Oinas kostis allandlikkult: „Armoline kunninga issand, eks teie olle kuulnud, kudda Reinowadder kirriko wande al seisab? Õnnistakssin

tedda tänna, siis langeks prausi ning piiskop ühtlase minno kaela peale ja kisukssid mantli mul seljast. Wõiks asja sallamahti toimetada, et Kurresares ja Kusalus teadmata jääks, siis täidaksin rõemoga teie kunninglikko tahtmist." Kunningas ütles äggedaste: „Mis pik lorrisemine se on! Tahhate Reinowadderi issandat õnnistada, siis õnnistage; kui ei tahha: siis minge omma prausti ja piiskoppiga seltsis põrgo. Wai kas ehk akkan teie suggusi esiteks weel palluma? Kas sa immet näed! teie julgete minno wasto törkuda!" Kohhekel otsis körwa tagga süggades nõu, temma kartis kunninga wihha, agga ei tahtnud siiski mantlid kautada. Siiski wõttis ta ramato taskust, akkas palweid Reinowadderi ülle luggema. Pärrast õnnistamise suitsetamist andis oinas teemehhele pauna ja keppi, ja teekäia olli walmis. Temma ütles petlikko silmaweega: „Palloge minno eest iggapäw kunni taggasi jõuan." Kunningas küssis: Miks teil ni suur kiir tagga? Jäge tänna mulle weel wõersiks, teie ollete mul wägga armas. Reinowadder wastas: „Armoline kunningas! ärge wiitke pikkemalt minno aega; minna tõttan pühha teekäigile, sellepärrast andke mulle lubba lahkuda."

Kunningas andis kohhe pallutud lubba, ja käskis et kõik suremad issandad Reinowadderit saatma lähhekssid. — Käsko täites sadeti Reinowadder sure au ning illoga linnast wälja, mängi- ja laulo-mehhed käisid ees. Mässikäp ja Kriimsilm emmandaga watasid ohkades wangitorni aknast Reinowadderi uhket minnikut. Minnes ütles Reinowadder kunningale: „Kandke oolt et need kaks kurjateggijad pakko ei pease! piddage neid wangitornis ööd ja päwad ahhelas. Peakssekssid nemmad lahti, siis olleks teie elloots liggidal. Mõttelge minno sõnna peale, aus kunningas." Seddawisst räkides läks temma wagga näol, agga kurjad mõtted südames teele; kunningas tõttas surema issandadega linna taggasi. Kohhekella ja Argpükst meel läks ärdaks Reino-

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1849, lk. 33